

Помилка

Про книгу

Багато років тому Вероніка пообіцяла подрузі, яка помирала, що не залишить її новонароджених малюків, Тимура і Діану. Але обіцянки не виконала... Сплинули роки. Її єдиний син став наркоманом. Що це, кара за помилки минулого? Як урятувати сина? І чи можна спокутувати провину перед покинутими дітьми?

Світлана Талан

ПОМИЛКА

*від фіналістки конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»*

Світлана Талан

Помилка

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

ISBN 978-617-12-6736-7 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки Олексій Безруков

Електронна версія створена за виданням:

Талан С.

Т16 Помилка : роман / Світлана Талан ; передм. Ж. Куяви. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 336 с.

ISBN 978-617-12-6548-6

Багато років тому Вероніка пообіцяла подрузі, яка помирала, що не залишить її новонароджених малюків, Тимура і Діану. Але обіцянки не виконала... Сплинули роки. Її єдиний син став наркоманом. Що це, кара за помилки минулого? Як урятувати сина? І чи можна спокутувати провину перед покинутими дітьми?

УДК 821.161.2

© Талан С., 2014, 2019

© Depositphotos.com / robertprzybysz, anjonik, обкладинка, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

По той бік... нашого життя

Часто ми вважаємо, що життя — це ті успіхи або невдачі, прикрі та сприятливі обставини, радощі й біди, які стосуються здебільшого нас, а не ще когось. Попри це любимо казати: «наше життя», себто узагальнюємо, думаємо, знову ж таки, передусім про себе. Про своє. Про своїх. Як воно там, за вікнами наших квартир і будинків, ми ніби й знаємо, принаймні чуємо (із теленовін або й від сусідів), утім, головне — що коїться ось тут, при мені, коло мене, з моїми...

«Та що ви, моя донька ніколи не вчинить так, як ото витворила розпусниця Таня з п'ятого поверху!» — кидає мати заріканнями й уже за рік стрічає кровиночку з дитинкою «у приполі»...

«Та що ви, мій Максим не такий, він ніколи мене не зрадить», — переконана молода дружина — й уже за кілька років подає на розлучення через нестерпні чоловікові походеньки...

Ніколи не зарікайся, кажуть у народі.

«Ніколи в собі не замикайся, — висновувала я, прочитавши цей роман, — бо помиляємося всі».

Письменниця Світлана Талан ось уже вкотре «не помиляється», бо не зраджує свого читача. Вона знову пише про те, що відбувається за вікнами наших осель.

Вероніка зростала в чудовій сільській родині, повивалася великою любов'ю матері, мала вірну подругу і мріяла про прекрасне майбутнє. Не зогледілася, як воно, те майбутнє, настало та обдарувало її, на жаль, не тільки всілякими гараздами. Жінка мусила багато стерпіти, але змогла чимало й нажити.

«А що мені потрібно? — думала не раз, ставши вже дружиною, матір'ю та фаховим лікарем. — Маю чоловіка, сина, квартиру...»

Вероніка мала ще й велику душу, крім усього іншого... Однак, як і кожна людина, вона помилялася. І саме це спричиняло подальші перипетії, у які втрапляла і з яких щоразу намагалася вибратися. Тим часом помилки робили і її рідні, тому впоратися з надскладними проблемами, які лавиною насувалися на її життя та сім'ю, ставало дедалі тяжче...

Про те, як, помилившись, не зневіритися й не опустити руки, — цей роман.

І про те, як здолати непосильне, навчитися прощати й чому таким цілющим є саме прохання пробачити...

І чи можна, вчасно зрозумівши, де ти помилився, зупинитися й не схибити знову.

А ще про те, як «не мокнути під дощем», а «навчитися під ним танцювати»; як «не тупцювати в багнюці», а «бачити в калюжі зірки» і чому це так прекрасно!

Жанна Куява

Від автора

Прописні істини та їх спростування

Минуле залишається позаду.	Ні, за ним тягнеться шлейф у сьогодення й майбутнє.
Є люди, які все роблять правильно.	Це тільки їм так здається. Швидше за все, вони егоїсти й дурні. Усі помиляються.
Помилку не можна виправити, якщо її вже зроблено.	Можна. Іноді її треба зробити, щоб зрозуміти істину.
Вчать на чужих помилках.	Якби було так, то своїх помилок стало б менше.
Бувають ситуації, коли немає виходу.	Навіть у замкнутому просторі можна знайти щілину. Розпач затьмарює розум, а спокій допомагає знайти вихід, й інколи потрібно заплющити очі, щоб його побачити.
Колишніх наркоманів немає.	Є! Це на прикладі свого життя довів мій знайомий В. Його реальна історія лягла в основу цього роману.
Існують невиліковні хвороби, коли медицина безсила.	Навіть у таких випадках не можна опускати руки! Потрібно боротися до останніх сил, дряпаючи до крові нігтями навіть залізобетонну стіну. Головне, щоб завжди поруч була віра.
За офіційними відомостями, кількість наркозалежних в Україні становить 100 тис. осіб, і ще 1,5—2 млн неврахованих. Щороку їхня кількість збільшується на 10 % — тенденція одна з найвищих у світі. Наркоманія в Україні перетворюється на епідемію. 120 тис. осіб у світі за рік вмирає від наркотиків, в Україні — 10—12 тис., 70 % наркозалежних — молодь віком до 25 років.	Спростування немає.

Герої мого роману — реальні люди з нашого життя. Може, вони помилялися, ішли хибним шляхом, щоб ми не повторили їхніх помилок?

Якщо людина робить одну помилку двічі, вона повинна підняти руки
вгору й зізнатися або в легковажності, або в упертості.

Джорж Лорімер

Пролог

Після розмови із сином Вероніка довго не могла заснути. Більше говорив Микита, а вона мовчала, наче набрала в рота води, яку не можна було розплескати. Вероніка відчувала, що син цього разу не бреше — його голос був надто схвильований. Було зрозуміло: Микита довго готувався до цієї розмови. Це відчувалося з того, як часом тремтів його голос, як безладно він говорив і часто затинався.

Вона вже забула, коли Микита говорив щиро, без брехні, але зараз їй здалося, що син уперше за довгий останній час казав правду. Вероніка давно не чула синового голосу. У глибині душі вона чекала від нього дзвінка, не бажаючи зізнатися в цьому самій собі. Чекала навіть тоді, коли в той фатальний день сказала, що він для неї помер.

Це були не слова, кинуті спересердя, а усвідомлене, зважене, на її думку, єдине правильне рішення. Вона змогла викреслити сина зі свого життя і спалила за собою всі мости, не залишивши навіть хисткого місточка, щоб коли-небудь повернутися назад. Вероніці довелося налагодити абсолютно нове життя, де не було ні рідних, ні близьких їй людей. Вона почала все з чистого аркуша — без брехні, без зради, без помилок. Останні місяці вона намагалася заново навчитися жити в гармонії зі світом. Іноді їй здавалося, що така співдружність можлива, ще трохи — і вона знайде душевний спокій, навіть незважаючи на те, що в найпотаємнішому світлому куточку її серця зберігалось місце для сина. Кожен прожитий день ніс із її душі щось із минулого життя, залишаючи порожнечу для наповнення новими враженнями, знайомствами, подіями.

Часом Вероніку охоплював відчай, і тоді здавалося, що вона змогла відірвати від себе минуле разом із частиною душі й тіла, залишивши в серці незагойну рану, до якої нікому прикласти живильний бальзам. У такі хвилини вона вважала, що майбутнього в неї вже немає. Вероніка зуміла піти від минулого, жила теперішнім, до болю в очах намагаючись побачити в п'їтмі сірих буднів бодай тьмяний маячок майбутнього, — але нічого не виходило.

Колись Вероніка сказала Микиті: «Запам'ятай: відтепер і назавжди в тебе немає матері, а в мене немає сина». Микита був шокований такою заявою. Він стояв кілька хвилин закам'янілий, немов його оглушили обухом по голові. Микита не вірив своїм вухам. Як могла таке сказати його мати?! Його добра, турботлива мама, яка завжди була йому найближчою людиною? «Мамо, ти розумієш, що ти зараз сказала? Усвідомлюєш?» — запитав Микита слабким голосом. «Тобі не вчулося, — твердо, чітко вимовила Вероніка кожне слово. — Відсьогодні в мене немає сина. Я не зійшла з глузду, не сподівайся. Я несу повну відповідальність за кожне своє слово». «Що ж ти скажеш знайомим, коли запитають про мене?» — з легкою іронією уточнив Микита, усе ще сподіваючись, що така заява вискочила в матері мимоволі. «Я буду говорити всім, що мій син помер, — сказала Вероніка, і при цьому її голос не здригнувся, вона не відвела погляду від сина. — Тобі допомогти зібрати речі чи ти сам?» «Сам! Сам! Сам! Я все зроблю сам! — закричав Микита. — А ти не пошкодуєш, що виставила за двері єдиного сина?!» «Як мати такого сина, — Вероніка зробила наголос на слові «такого», — то краще вже ніякого не мати. І не думай, що в мене не вистачить сил вимовляти слова про твою смерть. Немає страшніших слів для будь-якої матері, але, повір мені, я буду так говорити, тому що ти все одно скоро помреш. Сам чудово знаєш, що такі, як ти, помирають молодими. Наркоман — це мрець».

Учора дзвонив Микита. Вероніку накрила хвиля спогадів, і вона не заснула до ранку. Через них не могла думати про те, як їй бути далі. У голову нав'язливою спасівською мухою лізли спомини від того моменту, коли вона дізналася, що чекає на дитину, до того фатального дня, коли назавжди зреклася сина. Усе в пам'яті змішалось в один заплутаний клубок спогадів, який називається життям...

Досі Вероніка вважала, що помилки роблять у молодості, щоб потім, уже в зрілому віці, не мати на них права. Усі люди помиляються, і не лише молоді — це Вероніка зрозуміла тільки зараз, коли проаналізувала все своє прожите життя. А ті, хто не помилялися, нічого не досягли, бо вони по життю пасивні й байдужі.

Вероніка напружила пам'ять. Згадала. «Фатальну помилку без фатального кроку не виправиш», — так сказав невідомий їй Веселін Георгієв. Вона наробила багато помилок. Але, помиляючись, люди

набираються досвіду. А як же життя? Воно занадто коротке, щоб робити купу помилок, а потім їх виправляти, і все для того, щоб знову схибити. Щоб зрозуміти помилку, треба повернутися до її витоків, відшукати істину, тому що наступна може стати фатальною. Не всі знаходять у собі мужність звинуватити себе в скоєному, щоб мати силу волі виправити помилку. Але й видатний полководець бачить свою провину тільки після того, як бій уже програно. Зараз Вероніка зізналася собі, що вона багато разів помилялася. І не вона одна... Однак ідеться про життя її сина. І перш ніж прийняти рішення, їй треба добре все зважити. Саме зараз вона не мала права схибити ще раз...

Коли за вікном почало сіріти, а сутінки тихо розповзалися по кутах кімнати, Вероніка забулася в тривожному, неспокійному сні...

Вона прокинулася, коли грайливий яскравий сонячний промінчик на мить зупинився на обличчі, потрапив на заплющені повіки. Вероніка розплющила очі й примружилася, вдивляючись у настінний годинник. Була рівно восьма ранку. За звичкою жінка швидко схопилася з ліжка, поправила ковдру, яка збилася набік, накинула халатик і почалапала босоніж на кухню. Думки про важкий день лещатами стиснули голову, кольнули голкою в серце. Вона механічно натиснула кнопку електрочайника, важко сіла на стілець.

Вероніці потрібно було прийняти важливе рішення. Її, як вона вважала, минуле не дало їй спокій, воно нагадало про себе дзвінком від Микити. Колись вона присягалася собі ніколи не подати йому руку допомоги, хай би що трапилося. Зараз її син у біді, і Вероніка не сумнівалася, що цього разу Микита говорив правду. Від її рішення залежить його, її сина, життя, життя того, хто зрадив її надії, хто плюнув у душу матері й розтоптав усі материнські почуття. Вероніка розуміла, що ніхто їй не допоможе зробити правильний крок, вона повинна сама все вирішити і не скоїти ще одну помилку. Раптом їй блискавично прийшла в голову думка: «Щоб прийняти правильне рішення, треба бути там, де вперше помилилася». Можливо, усе почалося в 1990 році?..

Частина перша

Розділ 1

1990 рік

— Донечко, може, годі спати? — Вероніка крізь сон почула лагідний голос матері. — Уже сонце скоро сяде, а ти все не прокидаєшся.

— Матусю, але ж я вранці додому прийшла. — Дівчина відірвалася від приємних спогадів про шкільний випускний вечір, проте не мала сил розплющити очі.

— Не можна спати на заході сонця, — сказала мати, кинувши на дочку погляд, сповнений любові й ніжності, — голова болітиме.

— Ой, мамо! — незлостиво дорікнула Вероніка. — Ти все зі своїми забобонами! Краще б привітала свою улюблену єдину доньку з успішним закінченням школи.

— А я й хотіла, але тебе не добудуєшся.

— Справді?! — Вероніка жваво підвелася, сіла на ліжку, обхопила коліна руками. — Я готова!

— Тримай. — Жінка простягнула на долоні сережки.

— Срібні?! Справжнє срібло?! — Вероніка підстрибнула на ліжку від радості. — Мамо, оце так! Яка краса!

Дівчина відкинула вбік ковдру, підбігла до дзеркала на шафі. Швидким умілим рухом наділа сережки, покрутила головою в різні боки. На її свіжому обличчі заграла, засвітилася задоволена усмішка.

— Краса! Спасибі! — сказала вона, підбігла, чмокнула матір у щоку. — А де ти взяла гроші?

— Це сережки твоєї покійної бабусі.

— А... Чому ти їх не носила?

— Носила, поки тебе не було. — Жінка всміхнулася. — А як ти народилася, зняла й заховала, вирішила: як підростеш, тобі подарую. Потім загинув твій тато, важко одній мені було тебе підіймати, побоялася, що десь загублю сережки, а зараз...

— Що зараз? — Дівчина ще раз підбігла до дзеркала, заглянула в нього, крутнулася на п'ятах, і її золотисте пишне світле волосся

сколихнулося хвилиною й опустилося на худенькі, по-дитячому гострі плечі.

— А тепер ти поїдеш вчитися в місто...

— Щоб стати лікарем! — додала Вероніка.

— Не змогла я тобі купити золоті сережки, ти вже пробач мені, доню. — В очах жінки заблищали сльози, і вона винувато посміхнулася.

— Ну що ти, мамо! — Дівчина обняла матір за плечі, притулилася щокую до її обличчя. — Ти в мене найкраща! Найлюбіша! І ці сережки теж найгарніші! Можна я їх Кірі покажу?

— Іди вже, балакухо! Може, твоя подружка ще спить?

— Розбуджу!

Не встигла Ксенія Петрівна оком змигнути, як дочки і слід прохолов. Жінка зітхнула. Як швидко й невблаганно спливає час! Здавалося, тільки вчора вони з чоловіком милувалися маленьким золотоволосим янголятком у дитячому ліжечку — а вже донька закінчила десять класів. Ксенія Петрівна звела погляд на стіну, де в рамці під склом висів збільшений чорно-білий портрет чоловіка.

Як же вона любила свого Льову! Здавалося, щасливішого за неї не було нікого на світі! Ксенія Петрівна досі не могла зрозуміти, чому молодий агроном Льова не помітив жодної гарної дівчини в їхньому селі, а почав упадати за нею, аж ніяк не красунею, до того ж із бідної сім'ї. Вона закохалася в молодого фахівця відразу, щойно побачила його на колгоспному дворі, але гордість не дозволила їй виказати це. Лев півроку бродив привидом під вікнами Ксенії, поки та не вийшла до нього на перше побачення. Вони одружилися, зігравши весілля коштом колгоспу, а за рік народилася Вероніка.

Ксенія Петрівна, не відриваючи погляду від портрета на стіні, поринула в спогади. Подружжя було шалено щасливе, таке, що Ксенія іноді боялася дихати, щоб не злякати своє щастя — мабуть, відчувала душа, що воно буде недовгим. Тоді здавалося, ніби їхньої радості й любові вистачить не те що до кінця життя, а й ще на одне життя. Але біда входить у дім, не питаючи.

Три роки було Вероніці, коли Лев загинув. Така дурна, така безглузда смерть. У той день була сильна ожеледиця. Щоб доїхати до міста, Лев гальмонув молоковоз, який виїжджав із колгоспного двору. Чоловік побіг назустріч автомобілю, що гальмував, але через крижану кірку на

дорозі ніяк не міг зупинитися. Лев добіг до машини, але раптом послизнувся і впав просто під колеса. Він помер у лікарні, не приходячи до тями, і Ксенія не змогла з ним попрощатися...

Жінка важко зітхнула, витерла долонею сльозу, яка тоненькою цівкою потекла по щоці. Як же Вероніка схожа на свого батька! Така сама висока, струнка, худенька, волосся світле, очі такі ж сині, саме сині, а не блакитні, навіть на підборідді маленька ямочка, як у Лева. І характером донька пішла в батька. Здавалося б, уперта, наполеглива, бідова, за словом у кишеню не полізе, а насправді дуже вразлива, ніжна й ласкава. Хороша виросла дівчинка. А як могло бути інакше? Адже Ксенія Петрівна вклала в неї всю ту нерозтрачену любов, яка жила в жінці і після загибелі чоловіка. Тепер дочка збирається їхати в місто за чотириста кілометрів від дому вступати до медичного інституту. І радісно на душі, що донька не залишиться в колгоспі, що гарну професію вибрала, і сумно, що так далеко їде. Вона ж така ще дитина... Як вона там буде сама жити, якщо за своє життя зо три рази була в місті, і то в райцентрі? А як вона, Ксенія, житиме сама, без доньки?..

Кіра, звісно, не змогла не приміряти сережки Вероніки. Вона мала дві пари золотих, які їй подарували батьки на шістнадцятиріччя й закінчення школи, але ці срібні у вигляді незабудок, з яскравими синіми камінчиками були справді дуже гарні.

— До твоїх очей за кольором підходять, — зазначила Кіра й відразу запропонувала: — Треба сьогодні ж іти в клуб, щоб усі побачили твої сережки!

— Скажеш таке! — хмикнула Вероніка. — Можна подумати, що всім тільки й діла, як на мої сережки витріщатися!

— Точно! — Кіра округлила очі, і тонкі дуги її чорних брів розгорнулися на лобі крилами птахи. — Мало не забула розповісти головну новину.

— І що ж я проспала?

— Останні новини нашого села! — засміялася Кіра.

— Не тягни, розповідай уже.

— Наш дитячий садок...

— Колишній, — поправила Кіру подруга.

— Наш колишній дитячий садок викупив один дядечко.

— Теж мені новина! Цікавіше нічого немає?

— Ну, Вероніко! — Кіра грайливо насупила брови. — Ти ж мені слова не даси сказати! Найцікавіше попереду! Так от, сьогодні приїхав новий власник будівлі, а приїхав він не на коні, не на мотоциклі, а на білому «мерседесі»! Але й це ще не все! Господар — красень! Малиновий піджак, тфельки начищені до блиску, музон у машині репетує — за дві вулиці чути, а на шії золота цепура завтовшки з мою руку й ось такий золотий хрест!

— Крутий якийсь?

— Ще й який крутий! З ним два братки бритоголові в спортивних костюмах і білих кросівках були в машині, напевно, охорона.

— І що цей дядько забув у нашому селі? Садок відкриє? Вихователем працювати буде? Дітям носи витиратиме? — розсміялася Вероніка.

— Відстала ти людина, подруго. — Кіра бундючно стисла і так вузькі губи. — У нього тут буде кооператив із пошиття джинсів. Але й це не найголовніше!

— Що ж іще?

— А те, що він неодружений. Прикинь, можливо, комусь із наших дівчат дістанеться такий багатий чоловік. А ми з тобою скоро поїдемо, отже, нам не судилось кататися на цьому білому «мерсі». — Кіра розвела руки в сторони й скорчила таку смішну пику, що Вероніка не витримала й розреготалася.

— Це точно! Нам треба вчитися, а не про того дядька думати, — сказала вона. — До речі, скільки йому років?

— Під тридцять.

— О-о-о! Для нас він майже дідусь!

— То ми підемо на танці чи ні?

— Ходімо, — кивнула Вероніка. — І знову за мною хвостом тягнутиметься цей Данило.

— Ну чим він тобі так не подобається? Він у тебе закоханий із п'ятого класу, з того дня, як вас наша класна посадила за одну парту.

— По-перше, зануда, зубрила. — Вероніка почала загинати пальці на руках. — По-друге, прилипала, по-третє, ти ж подивися на нього: він схожий на п'ятикласника!

— І це при його майже двометровому зрості?! — Кіра пирснула.

— До чого тут зріст?! У нього шия, як у пташеняти, довга і худа. А плечі? Хіба він схожий на чоловіка? Дитина та й годі!

— Тобі не догодиш, — сказала Кіра, — той старий, той ще жовторотий...

Дівчата, які зібралися в сільському клубі, сподівалися, що новий господар колишнього дитячого садка з'явиться на танцях, але той не прийшов. А навколо тільки й мови було, що про красеня на білому «мерседесі».

— З глузду з'їхали наші дівки, — буркотів Данило. — Можна подумати, що щастя заховане в золотому ланцюжку на шиї того багача.

— Заздриш, Дене, заздриш, — кинула Вероніка.

— Зовсім ні, — заперечив Данило й вийшов покурити.

Поки його не було, подруги домовилися наступного дня скупатися в річці та пройти повз будівлю дитсадка, де зупинився новий господар. Як могли вони не побачити того, про кого гуде все село?

— Дивись, якщо Дену розп'якаєш про наші плани — уб'ю! — пригрозила Вероніка.

— Та що я, зовсім дурна? — знизала плечима Кіра.

Розділ 2

Вероніка і Кіра, накинувши на плечі великі махрові рушники, ішли до річки. Вони вирішили скоротити шлях і звернули з основної дороги, що вела до будівлі колишнього дитячого садка. Подруги пішли вузькою второваною стежкою. Густа трава з обох боків доріжки доходила дівчатам майже до пояса. Недавні дощі та тепло, що прийшло за ними, додали сили для росту і соковитій траві, і рожевій конюшині, яка заблукала серед неї. А біля самої доріжки білим килимком простелилися низькі кущики скромниці ромашки, поширюючи специфічний гострий запах. Вероніка зняла взуття й пішла босоніж, ледве встигаючи за Кірою.

Подруги зупинилися біля низької цегляної огорожі. Колись цей паркан із білої будівельної цегли був вищий від людського зросту. Але садок півроку тому закрили, і заповзятливі селяни ночами почали потихеньку розбирати огорожу, тягаючи додому цеглу. Тепер паркан був майже на рівні трави, і його нерівні краї нагадували зловісні зуби в пащі акули. Вероніка подивилася на занедбану будівлю... Зовсім недавно вона бігала цією стежкою до річки й чула за парканом дитячий щебет. А нині цегляна будівля виглядала понуро й сумно, зяючи темними вікнами з вибитими шибками.

— Бачиш? — пошепки запитала Кіра, тицьнувши пальцем у бік білої автівки, яка стояла біля ганку.

— Бачу, — також тихо відповіла Вероніка. — А де ж її господар?

— Он він.

Вероніка побачила високого темноволосого широкоплечого чоловіка, який вийшов з інших дверей, і присіла, сховавшись за паркан. Її подруга теж сховалася.

— Як ти думаєш, він нас не помітив? — прошепотіла Вероніка.

— Звичайно ж ні, — невдоволено відповіла Кіра. — А ось ми його не розгледіли. І все через тебе! Боягузка!

— Ну пробач, будь ласка. — Вероніка винувато подивилася на подругу. — Хочеш, я зараз поворожу?

Щоб спокутувати свою провину, Вероніка зірвала ромашку й почала відривати білі пелюсточки.

— Ще побачимо його, не побачимо, побачимо, не побачимо... Побачимо! Ось бачиш, побачимо, а ти на мене надулася! — сказала вона весело.

— Та ну тебе! — всміхнулася Кіра.

Вероніка зірвала ще одну ромашку.

— Любить, не любить, плюне, поцілує, до серця притисне, своєю назве. Любить... — завела монотонно Вероніка, відриваючи пелюстки.

— На Данила ворожиш?

— Ти що?! Блекоти об'їлася?! Сто років він мені потрібен! Поцілує! Значить, поцілує, — протягнула Вероніка, закінчивши нехитре дівоче ворожіння.

— Ти про нього? — Кіра кивнула в бік садка.

— Ти як ляпнеш що-небудь — хоч стій, хоч падай! Як я можу ворожити на того, кого в очі не бачила?

— Хто тут мене не бачив? — Подруги раптом почули чоловічий голос зовсім поруч. Від несподіванки вони скрикнули і, як за командою, підскочили з місця. Майже одночасно з їхнім переляканим вигуком молодик у білій футболці спритно перескочив через паркан і вже стояв перед ними.

— Ну й налякали ви нас! — Кіра першою опанувала себе. — Так можна і заїками зробити людей!

— А що ці люди роблять біля моєї огорожі?

— Тепер усе навколо ваше? — запитала Кіра, з неприхованою цікавістю розглядаючи незнайомця, про якого гуло все село.

Вероніка на мить затримала на ньому погляд і знітилася. Таке з нею було вперше. Від чоловіка пахло гарним одеколоном, змішаним із легким запахом цигарок, а ще... Це був незнайомий запах дорослого чоловіка, а не підлітка Данила. Широкі плечі, могутні біцепси, зухвалий, упевнений погляд, білозуба усмішка — усе це змусило серце Вероніки прискорено битися, а в голові приємно й водночас незвично зашуміло, немовби від кількох ковтків шампанського. Дівчина опустила очі, нездатна більше дивитися на незнайомця. Вона вже картала себе за те, що пристала на пропозицію Кіри. Незнана тепла хвиля, яка її миттєво огорнула, лякала, і зараз понад усе на світі

хотілося стати невидимою й випаруватися, просто розчинитися в повітрі.

— Не все моє, але багато чого, — відповів Кірі чоловік.

— Ромашки теж твої?

— Я їх дарую вам, прекрасні дівчата, — засміявся незнайомец. — До речі, я не представився. Мене звати Захар. А вас?

Кіра пирснула сміхом — так звали діда, який жив на околиці села в старезній напіврозваленій хаті. Дідуган був недоумкуватий і в розмові часто повторював: «Мене звати Захар, мене звати Захар, Захар».

— Кіра. — Дівчина простягнула руку.

— Дуже приємно, Кіро, — сказав Захар і простягнув руку Вероніці.

Вона, не підводячи очей, легенько торкнулася його руки. У Захара була прохолодна шкіра, але Вероніці здалося, що вона отримала опік.

— Вероніка, — тихо відповіла дівчина й швидко прибрала руку.

— Судячи з рушників, Кіра й Вероніка йдуть на річку?

— Вгадали! — Кіра грайливо засміялася. — А ви часом не хочете освіжитися?

— Можна на «ти», — зауважив Захар, — і я піду з вами. Треба ознайомитися з визначними пам'ятками цього села.

Вероніка тихенько смикнула Кіру за поділ сукні, але та вдала, що не помітила. Подруга першою пішла вузькою стежиною, за нею рушив Захар. Позаду пленталася Вероніка. Їй одночасно хотілося і втекти додому, і ось так іти мовчки за Захаром, вдихаючи його запах, прислухаючись до шуму в голові й почувуючись трохи п'яною.

Кіра про щось без угаву базікала до самої річки. Коли трійця опинилася на піщаному березі, Вероніка відійшла вбік, де завмерла в роздумах велика стара верба. Дівчина швидко скинула ситцеву сукню у великий синій горох і побігла до річки. «Ух!» — мимоволі вирвалося в неї, коли розпалене від сонця і хвилювання тіло обдало прохолодною водою. Вероніка з дитинства вміла добре плавати, тому доплисти до протилежного берега їй було нескладно. Вона вийшла з води, скося кинула погляд на Захара. Він дурів на тому березі з Кірою, обдаючи її бризками. Вероніка пішла по траві. Вона зривала рожеві квітки конюшини, сплітаючи їх у вінок. Закінчивши роботу, надягла віночок на голову й попливла назад. Вона вийшла на берег, простелила рушник

у тому місці, де не було тіні верби, і присіла, обхопивши коліна руками.

— Не холодно? — запитав Захар, сідаючи поряд на піску.

— Ні, — відповіла Вероніка, кинувши на нього швидкий погляд.

— Не думав, що в селах живуть такі гарні дівчата.

— Ви думали...

— Ти думав, — м'яко поправив її Захар.

— Ти думав, що в селах тільки бабці, дідусі та корови? — всміхнулася Вероніка кутиком губ і скося зиркнула на чоловіка. Вона вперше зустрілася з ним поглядом і не опустила очі. Здавалося, він зазирнув їй у самісіньку душу й побачив заховані там думки. Вероніку знову обдало жаром, і вона провела ще вологими долонями по обличчю, боячись, що Захар помітить, як спалахнули її щоки.

— Тобі личить хвилювання, — сказав він.

Вероніка промовчала, вдаючи, що уважно спостерігає за Кірою, яка плескалась у воді.

— У тебе незвичайно сині очі, — промовив Захар.

— Знаю, — тихо сказала Вероніка, відчуваючи, як серце знову почало вибивати в грудях шалений ритм.

— Чому ти їх ховаєш? Ти мене боїшся?

— Ти не бабай, щоб тебе боятися.

— Тоді подивися на мене, — попросив Захар.

Його голос був низьким, приємним, звабливим, він викликав довіру, і Вероніка не змогла не підпасти під його чари. Вона подивилася Захару прямо в очі.

— Ніка, — сказав він. — Можна я так буду звати тебе?

Вероніка не любила, коли до неї так зверталися. Крім як «Вероніка», вона нікому ніяк не дозволяла себе називати.

— Можна, — відповіла вона, сама не знаючи чому.

— Ніко, — майже прошепотів Захар, — приходь сьогодні ввечері на це місце.

— Що? — зніяковіло, якимось по-дитячому нерозумно запитала Вероніка.

— Я буду чекати на тебе рівно о десятій. Прийдеш?

— Не знаю, — знизала плечима Вероніка.

— Про що ви там шепочетесь без мене? — запитала Кіра, підбігаючи до них. Вона труснула головою, і дрібні блискучі краплі води прохолодою обсипалися на Вероніку.

— Ходімо додому, — сказала Вероніка, підвівшись та обтрушуючи від піску рушник.

— Ну Вероніко! — Кіра надула губи. — Ми щойно прийшли!

— Тоді я піду сама!

Вероніка швидко натягла сукню на мокрий купальник і пішла, не попрощавшись із Захаром.

— Ніко! — гукнув він, але дівчина не озирнулася. За нею ледве встигала Кіра.

— Що з тобою? — запитала вона у Вероніки. — Він тебе образив? Що він тобі сказав?

— Мене? Ти ж знаєш, що я не даю себе образити.

— Ну як він тобі?

— Звичайний чоловік.

— Ну не скажи! Він старший за нас, але який! З таким і на край світу не страшно, — зітхнула Кіра.

— Не будь дурепою. На краю світу може бути бездонна прірва, — задумливо промовила Вероніка.

— Недобре вийшло. Прийшли на річку разом, а втекли, як дві дикунки. Що він про нас подумає?

— А мені плювати на його думку! — скрикнула Вероніка. — Не подобається, то нехай спілкується з міськими! Вони не дикунки. Вони красиві, вони легкодоступні, вони розумні!

Вероніка різким рухом зірвала з голови вінок, жбурнула його вбік.

— Кіро, ну що ти плетешся, як сонна муха?! — різко вигукнула до подруги.

— Я тебе не впізнаю, — сказала Кіра. — Чого ти злишся? Захар тебе роздраконив, а я до чого?

— Та йди ти зі своїм Захаром знаєш куди?

— Я піду зараз додому, — стримуючи себе, сказала Кіра. — А ти йди куди хочеш, але до мене більше не приходь.

— Дуже треба! — крикнула Вероніка і втекла. Вона навіть не помітила, що в очах подруги від незаслуженої образи заблищали

сльози. Бувало, звичайно, що вони сварилися, але то були дрібні перепалки, про які відразу забували, а тут...

Розділ 3

Зустріч із Захаром перевернула все в душі Вероніки. Весь день вона відчувала напад душевного збудження. То бігла на город і люто висмикувала дрібні бур'яни, які густим зеленим килимом полізли по грядках після недавніх дощів, то поверталася в будинок і лежала нерухомо, дивлячись у стелю. Думки про Захара були як мара, вони внесли сум'яття в її розмірене життя. Хотіла скинути їх із себе, як липке павутиння, і водночас знемагала від непереборного бажання побачити його знову.

Вероніка взялася варити борщ зі щавлем. Бульйон уже був готовий, з алюмінієвої каструлі піднімався пар і розпливався приємний запах, а Вероніка сиділа з картоплиною в руці, завмерши, як статуя. Захар запросив її на побачення. Чому не Кіру, не іншу дівчину, а саме її? Дуже хотілося з ним зустрітися, поспілкуватися, вслухатися в низький тембр його голосу і знову відчутти запах справжнього чоловіка. Але чому він призначив побачення не в клубі, як зазвичай усі роблять у селі, а біля річки? Там тихо й безлюдно. Чи не заподіє він їй зла? Адже вона ніколи не спілкувалася з хлопцями, старшими за себе, і до того ж малознайомими. Звичайно, Захар не красень, але в ньому було щось п'янке, таке, від чого паморочилося в голові. Вероніку тягнуло до нього, але щось і стримувало. Дівчина вже пошкодувала, що розлютилася та образила подругу. Кіра була надійною й доброю, вона могла дати пораду, але не зараз. А що, як він пожартував і не прийде? Як тоді Вероніка виглядатиме в очах подруги? Ні! Якщо треба приймати рішення, то тільки самій.

— Вода вся википіла, — голос матері вивів Вероніку із задуми.

— Що?! — Дівчина підскочила і впустила з рук картоплину.

— Та що з тобою? Цілий день ходиш як не своя.

— Усе нормально, мамо, усе добре. — Вероніка натягнуто всміхнулася. — Зараз я все зроблю.

— Іди відпочинь. — Мати пильно подивилася на дочку. — Я сама приготую.

Вероніці здавалося, що день тягнеться нескінченно. Іноді так бувало, коли в школі проводили нецікаві уроки, але тоді довгий день скорочувався за рахунок веселих перерв, розчинявся в жартах друзів. Зараз же дівчина була одна, вечір уже наближався, а вона наразі не знала, чи варто їй іти на побачення, чи ні. Рішення прийшло в останній момент. Була за чверть десята вечора, коли Вероніка швидко взула босоніжки й тихенько, щоб не турбувати матір, вислизнула з хати.

Дівчина майже бігла знайомою стежиною. Вона часто оглядалася, немов когось боялася. Незабаром від річки потягло вологою і прохолодою. Вероніка задивилася на темні кострубаті гілки-руки старих верб, які вишикувалися в ряд, неначе вічні вартові річки. Стежка під ногами дівчини плавно розчинилася, переходячи в килим соковитої трави. Пахло береговою м'ятою, росяною конюшиною та ромашкою. Майже мертву тишу порушувало тріскотіння коників у траві. Вероніка зупинилася, віддихалася, прислухалася. Тріщало щось іще. Вона зробила кілька обережних кроків уперед і побачила на березі вогнище. Дим від нього не йшов тонкою цівкою вгору, а розсіювався над річкою, змішавшись із сивим туманом, який пеленою завис над притихлою водою. Біля вогнища навпочіпки сидів Захар. Він помітив Вероніку й помахав їй рукою. Тепер повертатися додому було нерозумно й навіть безглуздо, і Вероніка пішла до багаття.

— Добрий вечір, — сказала вона.

— Добрий, добрий, — усміхнувся Захар. — А я тут м'ясо для шашликів намаринував. Будемо смажити?

— Якщо намаринував, то будемо, — відповіла дівчина.

— Умієш шашлики готувати?

— Ні.

— Ну і правильно! Шашлики мають готувати чоловіки. Не жіноча це справа, — сказав Захар і взявся діставати зі скляної банки шматочки м'яса. Вправними рухами він нанизав їх на шампури, які примостив на заздалегідь приготовані рогачі з палиць.

Вероніка з подивом для себе відзначила, що їй зовсім не страшно бути наодинці з цією людиною. Вони розговорилися. Захар розповів, що викупив будівлю колишнього садочка під швейне виробництво.

— Тут, у вашому селі, буде кооператив із пошиття джинсового одягу, — пояснив він. — За два тижні зробимо ремонт, потім завеземо

обладнання, тканини, наберемо штат — і буде такий собі міні-завод.

— А де ти стільки швачок набереш? У нашому селі тільки тітка Дуся добре шиє.

Захар розсміявся.

— Знайдемо і навчимо!

Вероніка їла шашлик удруге в житті. Уперше було тоді, коли вони з Кірою взяли кілька шматочків солоної свинини з банки, вимочили та засмажили на палицях у дворі. Але те, що приготував Захар, було чимось незвичайним.

Вони поїли м'ясо, забруднилися й побігли до річки вмиватися й мити руки. Вероніка залишила босоніжки на піску й пішла по воді. Приємна прохолода лоскотала ноги. Захар ішов поруч. Раптом він зупинився.

— Стій! Не ворухись! — сказав таємничо, і Вероніка завмерла на місці. Він склав долоні човником, опустив їх у воду.

— Дивись, що в мене в руках, — мовив майже пошепки.

Вероніка побачила, як у його долонях гойдається відображення яскравої зірочки.

— Ой! Яке диво! — захоплено сказала вона. — Дай мені потримати!

— Тримай! Я тобі її дарую!

Вероніка піднесла свої руки під його, і блискуче відображення заграло в її долонях.

— Тобі ніхто не дарував зірок? — запитав він.

— Ні.

— Це тобі мій перший подарунок.

— І як же я заберу його додому?

— Облиш. — Захар ніжно взяв її руки у свої. — Я тобі ще подарую.

Вероніка стояла перед ним і дивилася вже без страху й переляку. Вони потягнулися одне до одного, і його губи торкнулися її гарячих губ. Почуття тихої радості теплою хвилиною розлилося дівочим тілом. Другий поцілунок був іще полум'янішим і гарячішим. Вони цілувалися, стоячи по коліна у воді. Вероніка вся віддалася п'янкому зачаруванню й не протестувала, коли його сильні руки ніжно погладили шию, опустилися нижче, пройшлися по грудях. Здавалося, вона вже в нереальному, казковому, незвіданому світі, де є тільки двоє: вона і Захар...

Розділ 4

Вероніка сиділа над підручниками, готуючись до вступних іспитів, хоча перед очима були не скупі й нудні формули, теореми й правила, а образ Захара. Від однієї думки про нього в дівчини приємно щеміло серце, а по тілу котилася хвиля тепла й радості. Тепер у її житті був він, єдиний, милий, коханий. Вероніка, щоб мати нічого не запідозрила, ходила на побачення через день. Якби мама дізналася про зв'язок із чоловіком, який доросліший за Вероніку на десять років, то відразу б наклала табу на їхні зустрічі. А дівчина так страшилася злякати своє щастя, що часом боялася дихати, не те що поділитися з кимось. Звичайно, вона могла помиритися з Кірою, але тоді довелося б розкрити їй свою таємницю. А Вероніці понад усе не хотілося, щоб хтось іще був у тому світі, де існували вона і її Захар.

Вероніка рахувала всі побачення. Сьогодні буде їхня восьма зустріч. Тільки восьма і вже восьма. Так багато і так мало. Багато, щоб унести в її життя нове, незвідане почуття, і так мало, щоб ним насолодитися.

З трепетом у душі Вероніка поспішала на побачення біля річки. Вона погладила стовбур рипучої берізки біля хвіртки. Це дерево посадив її батько в день народження своєї доньки. Береза витяглася вгору так, що її гілки почали зачіпати електричні дроти. Довелося зрізати частину гілок, але про вирубку дерева не могло бути й мови. Вероніка любила вслухатися в монотонний шум її листя, коли йшов літній дощ. Їй подобалося спостерігати, як навесні коси берізки прикрашають «сережки», а восени дивитися, як жовті різьблені листочки злітають один за одним, лягаючи золотим килимом на землю. «Ось ти самотня все життя, — Вероніка подумки звернулася до берізки, на мить затримавшись біля хвіртки, — а в мене є коханий». Дівчина прикрила хвіртку й швидко попрямувала до річки.

Захар чекав на Вероніку не біля річки, як завжди, а на узбіччі дороги. Вони домовилися покататися на його автівці, і Вероніка здалеку помітила Захара біля білого «мерседеса». Хлопець замахав їй руками.

— Привіт! — сказала вона, підійшовши ближче.

— Здрастуй, моя крихітко. — Він пригорнув дівчину до себе, поцілував у губи. — Ну що? Їдьмо, красуню, кататися?

— Їдьмо!

— Тоді прошу! — Захар відчинив Вероніці дверцята салону.

Вероніка сіла поряд із ним на м'яке сидіння. Захар увімкнув музику, а дівчина із захопленням дивилася на миготливі вогники панелі. Вона їздила в легковому автомобілі, але тільки на задньому сидінні. А тут, на передньому, все було по-іншому. Яскраві фари вихопили частину вузької ґрунтової дороги, й автівка, плавно хитнувшись, рушила з місця.

— Як класно! — вирвалось у Вероніки.

— Подобається? — всміхнувся Захар і додав газу.

— Ще б пак!

— Зараз виїдемо за село, там заасфальтована дорога. Ось там буде клас!

Вони довго їздили рівною трасою, потім автомобіль звернув убік.

— Куди ми? — запитала Вероніка, розглядаючи незнайому місцевість.

— Хочу тобі показати одну ну дуже гарну місцину, — відповів Захар.

— Це далеко?

— Ні. Майже приїхали.

Захар заглушив двигун, і Вероніка вийшла із салону.

— Бачиш, тут маленьке озерце, а навколо лише зарості й дерева, — сказав Захар, узявши Вероніку за руку. — А ось і маленьке диво природи.

Вероніка почула тихе дзюрчання, схоже на мелодію. Вона побачила маленький фонтанчик джерела, який виривався на свободу звідкись із-під коріння старого дуба. Вода лилася тоненькою цівкою по піску до озерця. Дівчина набрала в долоні прохолодної води, зробила ковток.

— Смачна й холодна, — сказала вона.

Захар ніжно обійняв Вероніку й зібрав губами крапельки води на її губах. Дівчина обняла його за плечі, пригорнулася до гарячих уст. Він цілував її все палкіше, все гарячіше, і Вероніку огорнула хвиля бажання.

— Ти дуже, дуже гарна, — гаряче шепотів Захар. — Ти — найкраща.

— Любий, — прошепотіла вона, захлинаючись у гарячій хвилі пристрасті.

Захар підхопив Вероніку на руки, і вони вмить опинилися на задньому сидінні. Його тремтячі владні руки блукали по розпаленому тілу дівчини. Немов пальці музиканта, вони змушували здригатися кожну клітинку тіла. Вероніка не помітила, як їхні тіла стали оголеними, і тільки коли Захар розсунув її коліна, прошепотіла:

— Я боюся.

— Ти мене боїшся? — покриваючи тіло поцілунками, запитав Захар.

— Ні.

— Тоді чого?

— Завагітніти, — ледь чутно відповіла Вероніка.

— Не бійся, я тебе не ображу.

— Обіцяєш?

— Обіцяю, — сказав він, опинившись між ніг дівчини.

Вероніка всім тілом потягнулася йому назустріч, і останні думки, які були в голові, розчинилися в пристрасті, гарячою хвилею розтеклися по тілу, яке вже перебувало у владі коханого...

Вони лежали на покривалі, яке простелили на траві, і дивилися на зірки, розсипані по чорному небу.

— На що схожі зірки? — замисливо запитала Вероніка.

— Зірки? На маленькі вогники.

— А мені здається, що то світяться квіти на зораному полі.

— Ромашки?

— Ні! То зоряні квіти.

— Фантазерка!

— Я скоро поїду до міста вчитися. — Вероніка підвелася, подивилася йому в очі. Вона хотіла бачити вираз його обличчя.

— Ну то й що? — спокійно сказав він. — Ти ж будеш приїжджати?

— Звичайно. А ти будеш мене чекати?

— Звісно, моя дурненька.

Вероніка уявила, як вона поспішатиме в село, як Захар зустрічатиме її на автівці. Можливо, тоді їм не доведеться критися. Мама буде змушена змиритися, що вони разом зараз і будуть потім. Швидше за

все, Захар купить собі будинок у селі, і тоді вона приїжджатиме до нього готувати, прати й любити.

— А де ти будеш жити, коли запрацює швальня?

— У садку багато місця. Є окремих вхід, зробимо там ремонт і будемо з хлопцями жити. Хіба нам багато треба?

— Щось на кшталт чоловічого гуртожитку? — У голосі Вероніки прозвучала легка іронія, але він не помітив.

— Напевне. А що?

Вероніка промовчала. Теж мені, розмріялася! Ледве знайомі, а в голову такі думки полізли!

— Поїхали додому, вже пізно.

— То й що?

— Мама сваритиметься, якщо помітить, коли я повернулася додому.

— Тоді поїхали.

Вероніка ще раз кинула погляд на небо. Чомусь зірки цієї ночі здавалися яскравішими, ніж зазвичай, а повітря — легшим. Вероніці хотілося увібрати назавжди кожну мить цієї незабутньої ночі, як убирає в себе краплі дощу земля після спекотних днів. Дівчина намагалася запам'ятати кожну дрібницю: і тихе дзюрчання води, схоже на шепіт, і раптовий крик наляканої птиці, і мерехтіння зірок, неначе яскравих світних квітів...

Вони поверталися в село, і Вероніка з неприхованою цікавістю дитини спостерігала, як погойдувалося на дорозі світло фар автівки, а динаміки розривалися від співу Газманова...

Розділ 5

Вероніка зачинила хлів, де їхня п'ятирічна корова Зірка вже вляглася на свіжій соломі й ліниво, так, від нічого робити, заходилася жувати сіно. На неї вся надія. Мати вже кілька років збирала гроші, виручені від продажу молока, Вероніці на навчання. Хоч як старалися, а відкласти вдалося на оплату лише двох років.

Їм, двом жінкам, було нелегко утримувати корову. У селі, якщо не було в родині чоловіка, ніхто не заводив худобу, якій треба було ціле літо косити-сушити-перевозити сіно на зиму. Тільки мати Вероніки виходила на покіс із чоловіками й орудувала косою не гірше за них. Потім Вероніці треба було ворухити сіно, підсушуючи, і вже разом із мамою вони збирали його та перевозили у двір. Добре, що цього року були і дощові дні, і сонячні. Вдалося заготовити чимало сіна. Вероніка з мамою сподівалися, що в Зірки буде цього разу теличка. Звичайно, їй теж знадобиться сіно, зате майбутню корівку швидше куплять і за неї можна більше виручити, ніж за бичка. Шкода, що мамі нікому буде допомагати. Як вона буде сама з усім господарством справлятися?

Вероніка зітхнула й прислухалася. З легкого похрюпування в сусідній кімнаті вона зрозуміла, що мати вже спить. Дівчина глянула на годинник. До побачення із Захаром залишалось півгодини. Цілих тридцять хвилин! І чому час такий непостійний?! Коли чогось чекаєш, він тягнеться довго-довго, як, наприклад, зараз. Коли вона із Захаром — спливає шалено швидко. Та й два місяці літа минули непомітно. Уже перше серпня, і їй скоро треба буде їхати на навчання. Як же вона буде чекати зустрічей із Захаром!

Вероніка ще раз кинула погляд на годинник. Нарешті! Час. Дівчина навшпиньки вийшла з дому. Вона відчинила хвіртку й мало не налетіла на Данила.

- Налякав! — кинула вона хлопцю.
- Привіт, Вероніко! — сказав він, ставши їй на дорозі.
- Привіт, — неохоче відповіла дівчина.
- Ти ціле літо не ходиш до клубу, і на танцях тебе не видно.

— У мене повно справ.

— І чим же ти займаєшся?

— Сиджу за підручниками, заготовлюю сіно, стирчу в городі, чищу в поросяти в хліві, солю огірки. Відповідь вичерпна?

— Навіщо ти так? — запитав Данило. — Я по-доброму запитав, а ти...

— Я по-доброму відповіла.

— Ходімо разом на танці, — запропонував Данило.

— Не хочу.

— Кіра хвилюється через вашу сварку.

— Так піди та заспокой її, — сказала Вероніка й відсторонила рукою Данила, давши зрозуміти, що розмову закінчено.

— Куди ти? — пролунало запитання вже за спиною Вероніки.

— Тебе це не стосується, — відповіла вона, не обертаючись, і прискорила крок.

Дорогою Вероніка кілька разів зупинялася, прислухаючись до кожного шереху ззаду. Їй здавалося, що Данило обов'язково шпигуватиме, але за нею ніхто не йшов. Заспокоївшись, дівчина побігла знайомою стежиною до річки, на їхнє улюблене місце...

— Поруч із тобою я почуваюся такою щасливою! — сказала Вероніка, примостивши голову на плече Захара. — Такою щасливою, що можу... Можу...

— Що ти можеш, мала? — Захар погладив її оголене плече.

— Усе можу! — всміхнулася Вероніка.

І вона не брехала. Її душа вщент була наповнена новим щемливим почуттям. Вона почувала безмежне щастя від усвідомлення того, що кохає та кохана. Їй здавалося, що вона чує його думки, вгадує бажання, відчуває тривогу. І від цього душа наповнювалася тихою радістю. Захар жодного разу не сказав, що любить її, але навіщо слова там, де є щирі почуття? Вони зайві. Лише бути ось так поруч, вслухатися в його дихання, чути биття серця й запам'ятати кожне сказане слово, зберегти в пам'яті кожен дотик, кожен жест.

— Ти щасливий зі мною? — раптом запитала Вероніка.

— Звичайно, Ніко, — відповів він.

— Цікаво, а зможеш ти мені так само відповісти через десять, ні, двадцять років?

— Мало не забув! — похопився Захар. — У мене для тебе подарунок!

— Подарунок?

Чоловік дістав щось із багажника автомобіля, простягнув Вероніці.

— Що це?

— Ти скоро поїдеш вчитися. Тобі треба модно вдягатися. Це джинсові штани мого виробництва.

— Мені?! Джинси? — Обличчя Вероніки осяяла щаслива усмішка. — Мені... Мені ніхто не дарував таких дорогих подарунків! Спасибі!

Вероніка припала до його грудей, потім вдячно зазирнула в очі й пристрасно поцілувала.

— Ми так і до ранку не розлучимося, — прошепотів Захар, вкриваючи обличчя Вероніки поцілунками.

Вона відкинулася на спину, тягнучи за собою Захара. І знову гаряча хвиля, яка охопила їхні тіла з новою силою, забрала в такий солодкий світ бажання та пристрасті...

Вероніка тихенько зайшла в дім, і її відразу засліпило світло. Дівчина з несподіванки здригнулася. Вона замружилася від яскравого освітлення, а тоді побачила перед собою матір.

— Котра година? — незнайомим строгим голосом запитала мати.

— Не знаю, — тихо відповіла Вероніка, передчуваючи недобре.

— Ти добре знаєш, що вже третя ночі. Де ти була?

— Гуляла... На танцях. Я була на танцях, а потім забалакалися з дівчатами. Адже незабаром роз'їдемося, а так не хочеться розлучатися, — швидко заговорила Вероніка, ховаючи ззаду руку з джинсами.

— Не бреш мені! — майже закричала мати. Вона потягнула на себе руку доньки й побачила штани. Вероніку немов хтось обдав жаром. — Виходить, правду люди кажуть.

— Про що ти, мамо?

— Ти добре знаєш про що. Значить, той крутий і тебе по куцах тягає?

Слова матері були як удар нагаєм.

— Мамо, не кажи так. Я ж твоя донька, — тихо попросила Вероніка, готова ось-ось розплакатися.

— Купив мою доньку за ганчірку, як і всіх інших, — з гіркотою сказала мати. — Ти думаєш, що одна така в нього?

— Ти про що, мамо?

Вероніка відчула, як холодок пробіг по спині.

— Піди в магазин, подивися на Люську, нашу продавчиню. На ній теж така ганчірка. Так їй скільки років?! Вона розлучена, дитина є, вона — баба, їй чоловіка треба, а ти... — Мати розплакалася. — Гаразд, іди спати, завтра поговоримо.

Мати пішла до своєї кімнати, а Вероніка ще довго стояла скам'яніла з джинсами в руках.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ